

Cultura i Espectacles

David Cirici s'inspira en el 'cas Millet' i l'esnobisme cultural a la novel·la guanyadora del Bertrana, 'I el món gira'

L'èpica en temps anodins

Eva Vázquez
GIRONA

David Cirici (Barcelona, 1954) pensava escriure una novel·la sobre l'ambient hippy dels anys setanta, el de la seva pròpia joventut en un pis minúscul del Clot, però pel camí se li va creuar el cas Millet i la trama se li va tòrcer lleugerament. No podia deixar de prestar atenció a aquell ciutadà honorable que acabava de ser desemascarat d'un dia a l'altre com un colossal estafador. Un home astut, sense cap dubte, prou hàbil per presentar-se als jutjats "disfressat de jubilat", però que Cirici no podia evitar imaginar traient diners del banc embolicats en bosses de supermercat i amagant-los dins dels tupper de la cuina. "He tractat amb gent propera a alguns estafadors, i en tots ells hi ha sempre el convenciment que són víctimes, que en realitat són bones persones", observa Cirici, que de fet fa arrencar *I el món gira*, la novel·la amb què va guanyar el Premi Bertrana, amb una reveladora apreciació de la dona del detingut, segons la qual si el seu marit és un lladre, no tots els robatoris deuen ser iguals, si ell simplement s'ha apropiat "els

diners que es mereixia". L'escriptor descarta, però, que es pugui extreure cap moralitat del seu llibre: "No m'agraden les lliçons. Una novel·la ha de ser un document de la realitat, un testimoni de l'època, sense judicis", assegura, conscient que el preu de tractar del present és que l'èpica desapareix o es transforma en "una cadena de casualitats".

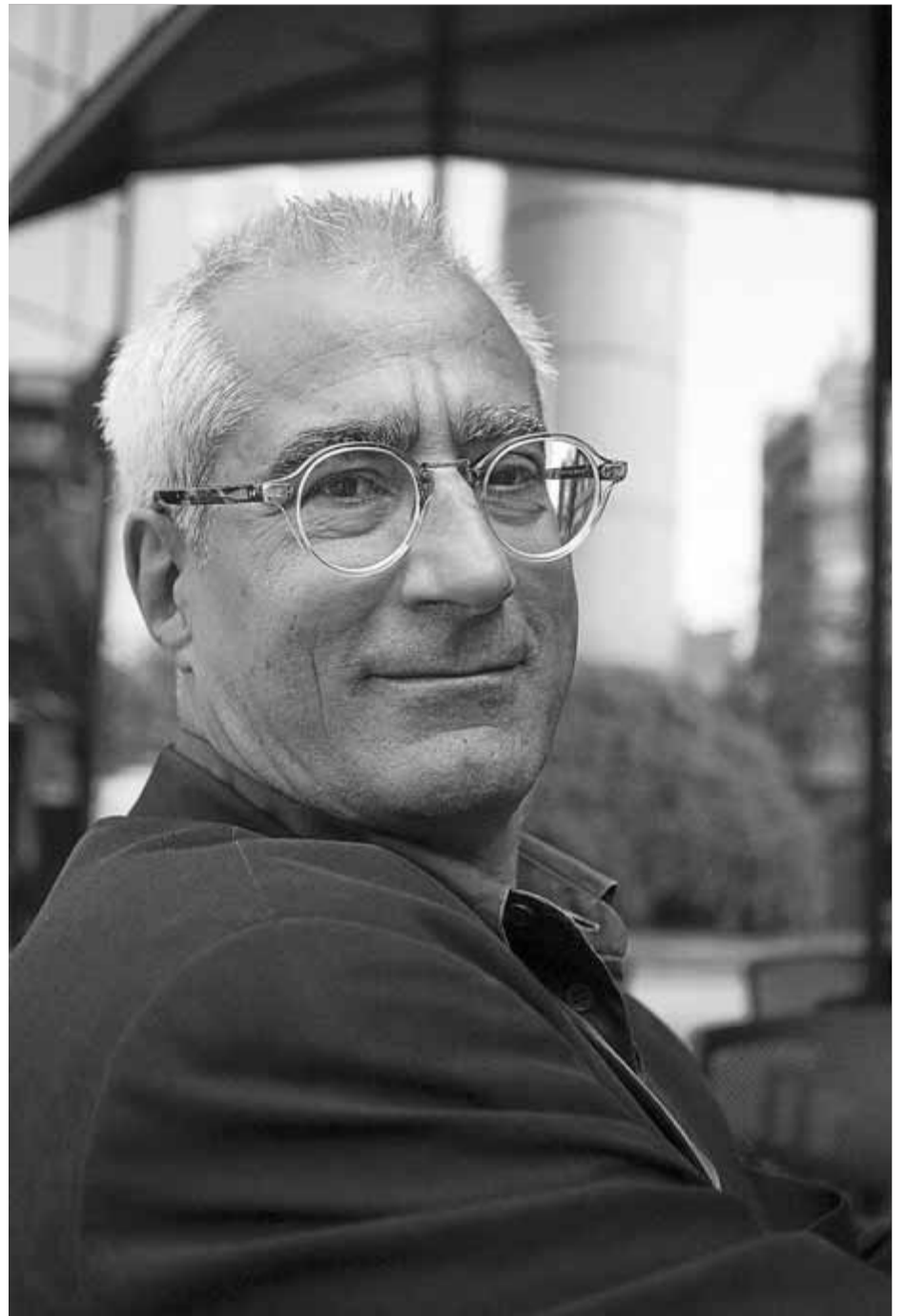
La dimensió humana del personatge, sobre el qual projecta més aviat "una mirada afectuosa" presentant-lo com algú que "no suportava la idea

"En la literatura catalana, Joyce hi ha intervingut poc, excepte potser en l'obra de Jaume Cabré"

del sofriment" i que, al mateix temps, identifica el fred com "un patiment de pobre", és el que ha interessat més Cirici a l'hora de construir el seu Ricard Moja, convertit en la novel·la en president de la Fundació del Macba i in-

vestigat igualment per un frau d'escàndol.

Per l'escriptor barceloní, "el veritable dolent del llibre és el poder", encarnat en la figura de l'alcalde, un personatge del qual omet el nom però que es pot reconèixer fàcilment, no només per la descripció física, en què és comparat amb un "petit noble romà", de rinxols infantils i mirada de "gos trist", sinó també per la seva oratòria, plagada de crides emocionades als "barcelonins" i les "barcelonines", i, per a desesperació dels periodistes, amb "frases massa inconsistentes per ser resumides". "Tot el cas Millet no és sinó un cas de negligència administrativa", afirma Cirici, que a la novel·la aborda amb mordacitat el *papanatisme* cultural que considera que practica el poder a través de l'encàrrec que Ricard Moja aconsegueix per a un artista rabiosament modern, Res Benito —en el nom del qual significativament conviuen la buidor i la santedat—, per decorar el vestíbul del Liceu amb una obra confeccionada amb pèls de pubis com a metàfora, argumenta, de l'origen del cant. "Als poderosos els agraden més els noms de les coses que les coses en si", concedeix

David Cirici, el dia que va rebre el Premi Bertrana a Girona, el setembre passat. ■ MANEL LLADÓ

l'escriptor, que es dedica professionalment a la publicitat i la comunicació i assegura haver conegut per dins aquest "gust per les aparences", "el culte a les imatges supèrflues".

L'art de la frivolitat

Fill del crític i historiador de l'art Alexandre Cirici, creu que avui el seu pare apreciaria només de l'art contemporani "el component lúdic". El problema, afegeix, sorgeix quan algú es pren aquesta frivolitat seriosament: "El que no suportem són els discursos amb què es volen justificar determinades obres, com va fer Perejaume en la presentació del sostre del Liceu", un discurs, d'altra banda, en el qual s'ha inspirat per recrear el llen-

guatge del seu Res Benito.

I el món gira havia de ser en el seu origen un document referencial sobre la Barcelona dels setanta basat en l'experiència juvenil del mateix Cirici i en la desaparició real, trenta anys enrere, d'una companya de pis que tenia el costum temerari de fer meditació de lotus sobre la urallita del celobert. Però el descobriment del cas Millet i el convenciment que "costa menys començar una novel·la amb un ric que s'arruïna que amb un pobre que es fa ric" van fer-li variar el pla. De dota manera, aquell fil argumental ha acabat formant també part de la novel·la per mitjà de Rubèn Montesinos, un funcionari de l'Ajuntament encarregat de l'as-

sistència als indigents que rep l'encàrrec de localitzar una germana de Moja de qui es va perdre el rastre a l'Índia fa tres dècades. Rubèn és el contrapunt nostàlgic de les desinhibides perruqueres que assumeixen la missió de proveir Benito dels pèls púbics per al Liceu i en el diàleg de les quals Cirici confessa que s'ha divertit com mai abans escrivint. De fet, a *I el món gira* ha procurat reproduir tots els accents i argots dels personatges, buscant la màxima naturalitat i credibilitat. És un exercici que no s'estila gaire, perquè "en la literatura catalana Joyce hi ha intervingut poc", diu amb sarcasme, i afegeix: "Potser l'únic que l'ha assimilat és Jaume Cabré". ■